

Arrest

nr. 224 709 van 7 augustus 2019
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat P. ROELS
Graanmarkt 17
9300 AALST

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Dominicaanse nationaliteit te zijn, op 29 juli 2019 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 24 juli 2019.

Gelet op de artikelen 39/77 en 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 1 augustus 2019 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 2 augustus 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken D. DE BRUYN.

Gehoord de opmerkingen van verzoekster en haar advocaat Y. VUYLSTEKE *loco* advocaat P. ROELS en van attaché E. GOOVAERTS, die verschijnt voor verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Dominicaanse nationaliteit te bezitten en geboren te zijn op X in X in de Dominicaanse Republiek. U heeft steeds in de hoofdstad Santo Domingo gewoond.

Na een relatie van acht maanden met S. N. (...) brak u uw relatie af. S. N. (...) kon dit moeilijk verkroppen en sloeg u daarbij hardhandig. Tijdens jullie relatie had hij u ook al eens eerder geslagen, maar toen diende u geen klacht in bij de politie. De tweede keer wel. Omwille van zijn agressief gedrag

naar u toe werd S. N. (...) veroordeeld tot een celstraf van anderhalf jaar. Toen hij vrij kwam rond september 2018 begonnen de problemen opnieuw. Op straat in Santo Domingo werd u driemaal aangesproken door uw ex-partner. Een eerste maal iets minder dan twee maand na zijn vrijlating, een tweede maal een maand later en een derde maal twee weken voor uw vertrek naar Europa. Bij de eerste twee momenten vroeg hij u enkel om opnieuw een relatie te beginnen. U antwoordde consequent van niet. Toen u hem bij de derde keer hetzelfde antwoord gaf, bedreigde hij u met de dood. U ging niet naar de politie omdat u reeds eerder had beslist het land te verlaten en de politie in uw thuisland niet genoeg aandacht spendeert aan aanklachten van huiselijk geweld.

Op 18 juni 2019 vertrok u uit Santo Domingo met een vervalst paspoort uit Saint Christopher en Nevis. U kwam aan in België op 19 juni 2019 waarna u door de Belgische autoriteiten werd aangehouden omwille van het bezit van een vals paspoort. U werd overgebracht naar het Transitcentrum Caricole in Steenokkerzeel waar u op 27 juni 2019 een verzoek om internationale bescherming indiende.

In uw bagage vond de Belgische politie naast het vervalste paspoort uit Saint Christopher en Nevis uw authentiek paspoort uit de Dominicaanse Republiek uitgegeven op 18/12/2017, uw identiteitskaart uit de Dominicaanse Republiek geldig tot 04/06/2024 en uw sociale zekerheidskaart vervallen op 22/07/2011.

Bij terugkeer vreest u vermoord te worden door uw ex S. N. (...).

Ter staving van uw verzoek legt u foto's neer van u nadat u werd geslagen door S. N. (...), kopieën van enkele pagina's uit het vonnis tegen S. N. (...), een kopie van een uitnodiging voor deelname van een opvolgingszitting na de vrijlating van S. N. (...) en een kopie van een deel van de rechterlijke uitspraak tegen S. N. (...).

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat er onvoldoende concrete elementen voorhanden zijn waaruit een bijzondere procedurele nood in uw hoofdte kan worden afgeleid die het nemen van bepaalde specifieke steunmaatregelen rechtvaardigt. Tijdens uw persoonlijke onderhoud op het CGVS meldt u dat u geheugenproblemen ondervindt. Deze geheugenproblemen wijt u aan de slagen die uw ex-partner S. N. (...) u heeft toegebracht (notities persoonlijk onderhoud, d.d. 19/07/2019, p. 2). Noch u, noch uw advocaat leggen evenwel enig stuk neer ter staving van de aandoeningen waaraan u zou lijden. Eveneens moet worden opgemerkt dat u deze problematiek niet aanhaalde bij de DVZ wanneer specifiek werd gevraagd naar elementen die het vertellen van uw verhaal of deelname aan de procedure konden bemoeilijken (vragenlijst bijzondere procedure noden DVZ, d.d. 09/07/2019). Tijdens uw onderhoud werd vastgesteld dat u inderdaad moeite had om coherente verklaringen af te leggen, maar nergens kan afgeleid worden dat uw tekortschietende verklaringen te wijten zouden zijn aan de door u beweerde geheugenproblemen naar aanleiding van de slagen die uw ex-partner S. N. (...) u heeft toegebracht.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Gelet op wat voorafgaat, is het Commissariaat-generaal van oordeel dat uw verzoek om internationale bescherming onderzocht en behandeld kan worden onder toepassing van artikel 57/6/1, § 1 en 57/6/4, eerste lid van de Vreemdelingenwet.

Het feit dat u de autoriteiten hebt misleid met betrekking tot uw identiteit en/of uw nationaliteit door valse informatie of valse documenten te verstrekken of door informatie of relevante documenten die een negatieve invloed op de beslissing hadden kunnen hebben, achter te houden, rechtvaardigt dat een versnelde procedure wordt toegepast bij de behandeling van uw verzoek. In casu blijkt uit uw administratief dossier dat u het Belgisch grondgebied trachtte te betreden met valse identiteitsdocumenten van Christopher en Nevis. De Belgische autoriteiten vonden echter uw authentieke documenten van de Dominicaanse Republiek tijdens het fouilleren. U was echter niet in het bezit van een geldig visum voor binnenkomst in het Schengengebied (politieverslag Zaventem, d.d. 19/06/2019).

Er dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat u op 19 juni 2019, op het moment dat u werd tegengehouden door de politie in Zaventem met een vals paspoort uit Saint Christopher en Nevis het Belgische grondgebied wou binnen geraken, aanhaalde aan de Belgische autoriteiten dat u geen problemen had in de Dominicaanse Republiek en met de eerstvolgende vlucht wenste terug te keren naar Santo Domingo (politieverslag Zaventem, d.d. 17/06/2019). Dergelijke verklaring zet vanzelfsprekend de ernst van uw verzoek danig op de helling. Hiermee geconfronteerd ontkent u gezegd te hebben dat u wou terugkeren (CGVS, p. 5). Het gewoon ontkennen van wat u eerder aan de Belgische autoriteiten zou hebben gezegd, kan vanzelfsprekend niet als verklaring worden weerhouden.

Nadat u op het moment van uw aanhouding een weigeringsbeslissing (bijlage 11-terugdrijving) werd betekend zou u echter nog tot 27 juni 2019 wachten om een verzoek om internationale bescherming aan te vragen, na dit te hebben besproken met uw zus die in Barcelona verblijft (formulier beslissing tot vasthouding in een welbepaalde aan de grens gelegen plaats - werkfiche kandidaat politiek vluchteling). Dergelijk verzoek lijkt dan ook te zijn ingediend teneinde de uitvoering van een op handen zijnde beslissing die tot uw verwijdering zou leiden uit te stellen of te verijdelen. Dit is een houding die moeilijk in overeenstemming te brengen is met een daadwerkelijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie, noch met een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Voorgaande bevindingen ondermijnen bijgevolg ernstig uw algemene geloofwaardigheid en de geloofwaardigheid van uw vluchtmotieven in het bijzonder.

Vervolgens wordt de geloofwaardigheid van uw directe vluchtaanleiding – met name de bedreiging van uw ex-partner die u bleef opzoeken nadat hij uit de gevangenis was vrijgelaten (CGVS, p. 8) - ondermijnd doordat uw houding in de Dominicaanse Republiek volledig tegenstrijdig is in het licht van de door u beweerde incidenten. U haalt aan dat u na zijn vrijlating, die u situeert rond september 2018 (CGVS, p. 7), driemaal werd aangesproken door uw ex-partner S. N. (...). Een eerste maal ongeveer een maand of twee maanden na zijn vrijlating, een tweede maal een maand later en een derde maal twee weken voor uw vertrek op 18 juni 2019 (CGVS, p. 4, 8). In tegenstelling tot een gelaten reactie bij zijn eerste twee benaderingen, bedreigde hij u wel met de dood bij de derde aanspreking (CGVS, p. 8-9). In deze door u geschetste context is het echter niet geloofwaardig dat u de Dominicaanse autoriteiten niet zou hebben ingelicht over deze gebeurtenissen, te meer omdat u daar zelfs zeer nadrukkelijk de kans toe kreeg. Na zijn vrijlating werd u namelijk minstens tweemaal uitgenodigd door het parket om te komen spreken over uw ervaringen na de vrijlating van S. N. (...) (CGVS, p. 6). Hoewel u de eerste afspraak, ongeveer een maand of twee maanden na zijn vrijlating, aan u liet voorbijgaan, ging u wel in op de tweede afspraak, die ongeveer twee maanden vóór uw vertrek plaatsvond (CGVS, p. 10). U verduidelijkt dat u er vragen kreeg over hoe het met u ging en haalt aan dat u denkt dat het parket wou onderzoeken of S. N. (...) u na zijn vrijlating nog lastig viel of niet (CGVS, p. 7, 9). In tegenstelling tot de door u geschetste realiteit zou u er toen hebben gemeld dat u een rustig leven leidde en hij, meer bepaald S. N. (...), u niet meer opzocht (CGVS, p. 7). Geconfronteerd met de vaststelling dat deze verklaring volledig tegenstrijdig is met de door u beweerde incidenten, gezien de eerste twee aansprekingen van S. N. (...) na zijn vrijlating gebeurden vóór uw tweede geplande ontmoeting met het parket, haalt u aan dat hij u nog niet bedreigd had met de dood en u toch al op het punt stond om naar Europa te komen (CGVS, p. 10). Ook al had hij u nog niet letterlijk bedreigd met de dood, verwacht mag worden dat u dat moment bij het parket toch zou hebben aangegrepen om de alarmbel te luiden en deze incidenten te verduidelijken, gezien deze gesprekken net daarom werden georganiseerd. Bovendien antwoordde u door te zeggen dat hij u niet meer opzocht net het tegenovergestelde van wat u de Belgische asielinstanties wil doen geloven. Wanneer dan wordt doorgegaan op uw verklaringen dat u reeds van plan was om te vertrekken uit de Dominicaanse Republiek nog voor u daadwerkelijk werd bedreigd, haalt u, vrij tekenend, aan dat u twee jaar geleden, net nadat u werd geslagen door uw ex, reeds had beslist naar Europa te komen (CGVS, p. 11). Bovenstaande vaststellingen leiden er dan ook toe dat de drie door u geschetste incidenten met S. N. (...) na zijn vrijlating rond september 2018 weinig geloofwaardig zijn.

Wat er ook van zij, er dient te worden vastgesteld dat u geen overtuigende feiten of elementen aangehaald heeft waaruit kan blijken dat u voor de door u aangehaalde problemen met uw ex-partner geen of onvoldoende beroep kon doen – of in het geval van eventuele toekomstige problemen bij een terugkeer naar de Dominicaanse Republiek zou kunnen doen – op de hulp van en/of bescherming door de in de Dominicaanse Republiek aanwezige autoriteiten. Immers, voordat internationale bescherming

kan worden verleend aan een verzoeker, dient aangetoond te worden dat de verzoeker geen aanspraak kan maken op nationale bescherming. Van een verzoeker mag dan ook redelijkerwijs worden verwacht dat hij eerst alle redelijke van hem te verwachten mogelijkheden uitput om bescherming te krijgen in eigen land, hetgeen u niet gedaan heeft. U verklaarde immers na de doodsb bedreiging twee weken voor uw vertrek naar Europa niet naar de politie te zijn gegaan omdat u, zoals eerder aangehaald vreemd genoeg, reeds voordien had beslist het land te verlaten, maar ook omdat u, nadat u een klacht had ingediend tegen uw ex na de slagen en verwondingen, u een maand diende te wachten tot zijn eigenlijke arrestatie en u vreesde dat u, indien u opnieuw zo lang zou moeten wachten u in die tussentijd toch gedood zou kunnen worden (CGVS, p. 11). Dat uw ex-partner pas na een maand werd gearresteerd, kan te wijten zijn aan een aantal factoren zonder dat hieruit zondermeer enige onwil tot het bieden van bescherming door de autoriteiten kan afgeleid worden. Op basis van uw verklaringen mag zelfs worden gesteld dat de Dominicaanse autoriteiten, waar u bovendien nooit problemen mee heeft gehad (CGVS, p. 4), zich in het verleden consequent en bereidwillig hebben opgesteld. Toen u werd geslagen door uw ex en u een klacht wenste neer te leggen werd u door de politie doorverwezen naar het parket en meer bepaald naar een kantoor ter bescherming van de vrouw (CGVS, p. 5). Na een maand werd uw ex dan veroordeeld tot een gevangenisstraf van anderhalf jaar (CGVS, p. 6). En tot slot werd u, zoals eerder reeds uitvoerig besproken, na zijn vrijlating enkele malen uitgenodigd door het parket om er te komen spreken over de opvolging van zijn vrijlating. Uw verklaring dat u geen klacht heeft ingediend na de doodsb bedreiging omdat de autoriteiten enkel de eerste hulp toedienen en verder geen aandacht spenderen aan de aanklachten (CGVS, p. 13), vindt dan ook allerminst steun in de ervaringen die u in het verleden heeft gehad met de autoriteiten van uw land van herkomst. De bedoeling van het indienen van een klacht bestaat er precies in bescherming te verkrijgen tegen uw belager(s) en eventuele verdere problemen die hij (zij) zou(den) kunnen veroorzaken te voorkomen. Indien de autoriteiten niet op de hoogte worden gebracht van de feiten, kunnen zij hiertegen vanzelfsprekend niet optreden. Bovendien strookt ook uw houding in die twee weken tussen de doodsb bedreiging en uw vertrek uit de Dominicaanse Republiek, niet met wat mag worden verwacht van iemand die net het land uitvlucht omwille van een vrees te worden gedood en geen tijd heeft te wachten op de bureaucratie van de bevoegde instanties. Zo ging u in die twee weken meermaals naar de markt nabij uw woning en trok u tweemaal met transport op bezoek naar uw broer (CGVS, p. 11-12). Tot slot dient te worden opgemerkt dat informatie die werd toegevoegd aan het administratief dossier stelt dat er in de Dominicaanse Republiek reeds meerdere agenten vervolgd en ontslagen werden wanneer zij de gevestigde politieprocedures niet volgen. Hieruit mag worden afgeleid dat u, indien u in het verleden ontevreden was of in de toekomst ontevreden zou zijn over de manier van handelen van de autoriteiten, u daarvoor steeds een klacht kunt indienen bij de desbetreffende instellingen. Evenmin ondernam u enige verdere stappen, zoals het contacteren van een hulporganisatie voor slachtoffers van huiselijk geweld (CGVS, p. 13).

Bovendien blijkt ook uit informatie aanwezig op het Commissariaat-generaal dat de Dominicaanse autoriteiten geweld tegen vrouwen ernstig nemen en tal van maatregelen nemen om de strijd hiertegen aan te gaan. Zo bestaat de gespecialiseerde 'Violence Prevention and Attention Unit' met 19 regionale kantoren waar slachtoffers van geweld een klacht kunnen indienen en kosteloze rechtshulp en medische/psychologische zorg kunnen krijgen. De politie – waarvoor tevens gespecialiseerde opleidingen worden voorzien - dient slachtoffers van huiselijk geweld naar deze kantoren door te verwijzen. Deze kantoren hebben tevens de bevoegdheid om een tijdelijk contactverbod uit te vaardigen van zodra zij een klacht ontvangen. In opdracht van de Procureur-Generaal dienen juridische procedures tegen verdachten verder gezet te worden, ook al trekt het slachtoffer haar klacht in. Als gevolg hiervan werden reeds tal van zaken omtrent huiselijk geweld behandeld en opgelost. Tevens bestaat er een telefonisch noodnummer waar slachtoffers van huiselijk geweld 24 uur per dag terecht kunnen. Niettegenstaande er nog ruimte is voor verbetering, kan aldus gesteld worden dat de Dominicaanse autoriteiten redelijke beschermingsmaatregelen nemen in de zin van artikel 48/5 van de Belgische Vreemdelingenwet d.d.15 december 1980.

Uit hetgeen voorafgaat dient te worden besloten dat u niet aangetoond dat er in uw hoofd een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat.

Het Commissariaat-generaal wijst erop dat het algemene rechtsbeginsel, volgens hetwelk "de bewijslast op de verzoeker rust", van toepassing is bij het onderzoek van het verzoek om internationale bescherming (UNHCR, Handbook on procedures and criteria for determining refugee status, Genève, 1979, p. 51, § 196). Hoewel het begrip 'bewijs' in dit verband met soepelheid moet worden

geïnterpreteerd, moet de verzoeker de autoriteit er niettemin van overtuigen dat hij daadwerkelijk voldoet aan de voorwaarden om de status die hij eist, te genieten.

In casu haalt u aan dat er in de Dominicaanse Republiek veel vrouwen gedood worden nadat de mannen zich opdrongen (CGVS, p. 13). Hoewel het CGVS niet ontkent dat er in uw land van herkomst sprake is van geweld tegen vrouwen volstaat een dergelijke algemene uitspraak geenszins om aan te tonen dat er in de Dominicaanse Republiek voor u geen doeltreffende bescherming zou zijn vanwege de autoriteiten. Het is aan de verzoeker om in concreto en in zijn specifieke geval aan te tonen dat er, in het licht van deze informatie en van de aangebrachte feiten, wat hem betreft een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade bestaat, quod non in casu.

De door u neergelegde documenten kunnen deze vaststelling niet wijzigen. Uw paspoort, identiteitskaart en sociale zekerheidskaart bevestigen slechts uw identiteit, die hier niet ter discussie staat. Wat betreft de documenten en foto's die u neerlegde aangaande de zaak tegen uw ex wordt opgemerkt dat er in deze beslissing niet wordt getwijfeld aan het bestaan of verloop van de rechtszaak, in tegendeel, hieruit blijkt net dat de autoriteiten in uw thuisland hebben opgetreden tegen het huiselijk geweld van uw ex en dat u toegang had tot het judicieel apparaat in uw land van herkomst.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

In een enig middel voert verzoekster de schending aan van de artikelen 48/3, 48/4 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Het middel is als volgt onderbouwd:

"1. Verzoekster kan het niet eens zijn met de motivering van de bestreden beslissing.

Ondanks dat verzoekster het voordeel van de twijfel hoort te krijgen, besluit verwerende partij zonder meer dat verzoekster haar asielrelaas "compleet ongeloofwaardig" is en dit in de eerste plaats omdat zij verschillende identiteiten zou opgegeven hebben door het gebruik van een vals paspoort en dat zij zich nooit zou aangemeld hebben bij de autoriteiten om een verzoek tot internationale bescherming.

Verweerster stelt in de bestreden beslissing dat daar "totaal geen geloof" kan aan gehecht worden, maar zoals supra gesteld blijkt uit niets dat zij een ongeloofwaardige verklaring heeft afgelegd.

Verweerster besluit dan ook geheel onterecht om verzoekster het nadeel van de twijfel te geven. Aan verzoekster moet het voordeel van de twijfel worden gegeven.

Het EHRM bevestigde dit principe van het voordeel van de twijfel:

"The Court acknowledges that, owing to the special situation in which asylum seekers often find themselves, it is frequently necessary to give them the benefit of the doubt when it comes to assessing the credibility of their statements and the documents submitted in support thereof."

(EHRM no. 41827/07, 9 maart 2010, R.C. v. Zweden)

Ondanks dat verzoekster het voordeel van de twijfel hoort te krijgen, besluit verwerende partij zonder meer dat verzoekster haar verzoek om internationale bescherming ongegrond is.

De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen heeft geoordeeld dat er in hoofde van verzoekster niet kan worden besloten tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging, dan wel een reëel risico op het lijden van ernstige schade.

Bijgevolg werd er geoordeeld dat aan verzoekster noch de vluchtelingenstatus, noch de subsidiaire beschermingsstatus kan worden toegekend.

Verzoekster kan niet akkoord gaan met deze beslissing.

2. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen de verplichting op om haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stelen op een correcte feitenvinding.

Het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen komt tekort aan de zorgvuldigheidsplicht omtrent de motieven.

Uit het verder uiteengezette zal tevens blijken dat het Commissariaat-generaal niet op basis van een correcte feitenvinding, rekening houdend met alle elementen eigen aan het dossier en de meest recente informatie tot haar conclusie is gekomen.

De beslissing zal bijgevolg hervormd, dan wel vernietigd moeten worden.

3. Verzoekster heeft inderdaad niet bij haar aankomst in België, t.t.z. in 19.06.2019, een asielaanvraag ingediend.

Echter een laattijdige asielaanvraag geen argument vormen om de aanvraag te verwerpen en/of de geloofwaardigheid van zijn vrees in twijfel te stellen.

*Artikel 10, §1 van de Herschikte Procedurerichtlijn voorziet immers:
"(...)”¹*

Ook de UN High Commissioner for Refugees (hierna: UNCHR) heeft al meermaals herhaald dat het laattijdig indienen van een asielaanvraag niet mag aanzien worden als een aanwijzing van een gebrek aan vrees van een asielzoeker. De UNCHR merkt terecht op dat een instantie rekening dient te houden met de factoren die aanleiding hebben gegeven tot een laattijdige asielaanvraag:

"The decision-maker should consider whether the applicant's failure to apply for international protection at the earliest opportunity was due to a desire to achieve security, albeit temporary and in an irregular manner. The decision-maker should bear in mind the effects of disorientation, language barriers, anxiety, and/or fear in this regard. The applicant [...] may be under the control of others who have cautioned against or prevented an application being lodged. Alternatively, an applicant may have delayed making an asylum claim through fear or mistrust of the authorities, or doubts about the procedure rendering a just outcome. The decision maker should also take into account the effect of any trauma experienced. The symptoms of trauma, including avoidance, dissociation, and shame, may mean that an applicant does not make an application for international protection until compelled by circumstances such as the threat of forced return."

Uit het asielrelaas van verzoekster komt duidelijk naar boven dat zij Dominicaanse Republiek ontvluchtte omwille van de problemen die zij daar had.

Dat zij dan ook pas enkele dagen later een asielaanvraag heeft ingediend, mag an sich geen beletsel vormen om haar geloofwaardigheid te ondervragen.

4. Verzoekster is de mening toegedaan dat de vormen van bedreiging die zij reeds ondergaan heeft, een vervolging uitmaken zoals bedoeld in de Conventie van Genève en artikel 48/3, §2 van de Vreemdelingenwet.

Het CGVS haalt in haar beslissing aan dat op verzoekster de bewijslast ligt.

Daarbij vraagt zij echter een onmogelijke bewijslast van verzoekster. Aan verzoekster moet het voordeel van de twijfel worden gegeven.

De UNCHR herinnert er tevens aan dat het voor een asielzoeker al te vaak onmogelijk is om elk onderdeel van zijn verhaal te 'bewijzen'.

"It is hardly possible for a refugee to 'prove' every part of his case and, indeed, if this were a requirement the majority of refugees would not be recognized. It is therefore frequently necessary to give the applicant the benefit of the doubt."²

Verzoekster heeft duidelijk aangegeven dat zij bij een eventuele terugkeer vreest om vermoord te worden door haar ex-man. Dat de Dominicaanse autoriteiten (te) weinig of niet effectief ingrijpen.

Dit blijkt uit de bijgebrachte stukken (stuk 3) en foto's van de verwondingen die verzoekster opliep voor zij wegluchtte (stuk 5).

Bij een terugkeer naar de Dominicaanse Republiek vreest zij om vermoord te worden dan wel verder op straat te moeten leven.

Gelet op het feit dat er al helemaal geen ondersteunend netwerk beschikbaar is, zal verzoekster immers omwille van haar financiële precaire toestand, genooddaakt zijn om op straat te slapen.

Dat nergens uit de bestreden beslissing, noch uit het administratieve dossier blijkt dat het CGVS hier enig onderzoek naar gevoerd heeft.

5. Met betrekking tot subsidiaire bescherming:

Naast de vluchtelingenstatus kan aan de asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid een reëel risico loopt op ernstige schade.

Verzoekster dient aan te tonen dat zij, bij terugkeer naar het betrokken land of naar het betrokken gebied, louter door haar aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Verzoekster betwist dat Dominicaanse Republiek een veilig land voor haar zou zijn. Verzoekster herhaalt dan ook dat zij naar het land van herkomst, zijnde Dominicaanse Republiek, zal worden uitgewezen zonder dat er een onderzoek naar art. 3 EVRM werd gevoerd. Nochtans is verweerderster maar al te goed op de hoogte van de dagdagelijkse mensenrechtenschendingen aldaar:

"Human rights issues included reports of unlawful or arbitrary killings by government security forces; torture by police and other government agents; arbitrary detention; harsh and life-threatening prison conditions; arbitrary interference with privacy; criminal libel for individual journalists; corruption; police violence against lesbian, gay, bisexual, transgender, and intersex (LGBTI) persons; and forced labor and child labor. The government took some steps to punish officials who committed human rights abuses, but there were widespread reports of official impunity and corruption, especially concerning officials of senior rank" (USDOS, <https://do.usembassy.gov/wp-content/uploads/sites/281/Dominican-Republic-2018-Human-Rights-Report.pdf>, 1)

Uit de beschikbare informatie blijkt dat Dominicaanse Republiek in geen geval een veilige plaats en dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade.

Bijgevolg kan uw Raad op grond van de voorgelegde informatie wel overgaan tot het toekennen van de subsidiaire beschermingsstatus.

De verzoekster verzoekt de Raad in hoofddorde om het subsidiair beschermingsstatuut toe te kennen op grond van bovenstaande informatie.

Ondergeschikt verzoekt verzoekster de beslissing te vernietigen en terug te sturen naar het CGVS nu hoe dan ook vast staat dat de beslissing niet gestoeld is op alle actuele informatie en de beslissing niet genomen is gebaseerd op een grondig onderzoek."

2.2. Stukken

Als bijlage aan het verzoekschrift worden twee krantenartikelen met betrekking tot huiselijk geweld in de Dominicaanse Republiek (stukken 3 en 4) en foto's van verzoeksters verwondingen (stuk 5) als nieuwe stavingstukken gevoegd.

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

2.3.1.1. Inzake beroepen tegen beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) beschikt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingen-betwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-06, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoekster daarop.

2.3.1.2. Ingevolge artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet wordt het verzoek om internationale bescherming van verzoekster in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Verdrag van Genève), zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.3.2. De bewijslast

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna: richtlijn 2011/95/EU) en artikel 13, eerste lid, van de richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (herschikking) (hierna: richtlijn 2013/32/EU), en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepalingen dienen gelezen te worden.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte beoordeling van feiten en omstandigheden in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, eerste lid, van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, eerste lid, van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden voor de toekenning van internationale bescherming, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet (zie: HvJ 22 november 2012, C-277/11, M., pt. 64-68).

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- “a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5, van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit, alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.3.3. De motieven van de bestreden beslissing

De uitdrukkelijke motiveringsplicht, vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. *In casu* wordt in de motieven van de bestreden beslissing verwezen naar de toepasselijke rechtsregels, namelijk de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat aan verzoekster de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus worden geweigerd omdat (i) zij op het moment dat zij door de politie te Zaventem werd tegengehouden en het Belgische grondgebied wou binnenkomen, aanhaalde dat zij geen problemen had in de Dominicaanse Republiek en met de eerstvolgende vlucht wenste terug te keren naar Santo Domingo, omdat (ii) haar verzoek lijkt te zijn ingediend om de uitvoering van een op handen zijnde beslissing die tot haar verwijdering zou leiden uit te stellen of te verijdelen, omdat (iii) haar houding in de Dominicaanse Republiek volledig tegenstrijdig is in het licht van de door haar beweerde incidenten, omdat (iv) zij geen overtuigende feiten of elementen heeft aangehaald waaruit kan blijken dat zij voor de door haar aangehaalde problemen met haar ex-partner geen of onvoldoende beroep kon doen – of in het geval van eventuele toekomstige problemen bij een terugkeer naar de Dominicaanse Republiek zou kunnen doen – op de hulp van en/of bescherming door de in de Dominicaanse Republiek aanwezige autoriteiten, omdat (v) haar houding in de twee weken tussen de doodsb bedreiging en haar vertrek uit de Dominicaanse Republiek niet strookt met wat mag worden verwacht van iemand die net het land uitvlucht omwille van een vrees te worden gedood en geen tijd heeft om te wachten op de bureaucratie van de bevoegde instanties, en omdat (vi) de door haar neergelegde documenten deze vaststelling niet kunnen wijzigen. Al deze vaststellingen worden in de bestreden beslissing omstandig toegelicht.

Aldus kunnen de motieven die de bestreden beslissing onderbouwen op eenvoudige wijze in die beslissing worden gelezen zodat verzoekster er kennis van heeft kunnen nemen en hierdoor tevens heeft kunnen nagaan of het zin heeft hiertegen de beroepsmogelijkheden aan te wenden waarover zij in

rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, voldaan. Verzoekster maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering haar niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Het middel kan in deze mate niet worden aangenomen.

2.3.4. Beoordeling van de vluchtelingenstatus

Verzoekster vreest bij een terugkeer naar de Dominicaanse Republiek te worden vermoord door haar ex-partner, dan wel op straat te moeten leven.

Na lezing van het administratief dossier kan de Raad in navolging van de commissaris-generaal slechts vaststellen dat verzoekster er niet in slaagt om haar vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin aannemelijk te maken.

Vooreerst treedt de Raad de commissaris-generaal bij waar deze opmerkt dat de ernst van verzoeksters verzoek om internationale bescherming op de helling wordt gezet door de verklaring die zij deed toen zij door de politie te Zaventem werd tegengehouden en het Belgische grondgebied wou binnenkomen, met name dat zij geen problemen had in de Dominicaanse Republiek en met de eerstvolgende vlucht naar Santo Domingo wenste terug te keren. Ook het gegeven dat verzoekster nadat zij op het moment van haar aanhouding op 19 juni 2019 een beslissing tot teruggrijping ontving nog tot 27 juni 2019 heeft gewacht om een verzoek om internationale bescherming in te dienen, vormt naar het oordeel van de Raad een contra-indicatie voor de ernst en de geloofwaardigheid van haar voorgehouden nood aan internationale bescherming. Van een persoon die beweert vervolgd te worden in zijn land van herkomst en die de bescherming van het Verdrag van Genève of de subsidiaire bescherming inroept, mag immers redelijkerwijs worden verwacht dat hij zich, indien hij nood heeft aan bescherming, bij aankomst of zo snel mogelijk daarna wendt tot de asielinstanties van het onthaalland. Verzoeksters laattijdige verzoek om internationale bescherming stemt dan ook niet overeen met de houding van een persoon die beweert uit vrees voor zijn leven zijn land te hebben verlaten en toont aan dat verzoekster internationale bescherming niet dringend noodzakelijk achtte. Deze vaststelling ondermijnt naar het oordeel van de Raad de ernst en de geloofwaardigheid van de door verzoekster geschetste vrees.

Waar verzoekster in het verzoekschrift verwijst naar artikel 10.1 van de richtlijn 2013/32/EU en naar een opmerking van UNHCR, wordt er op gewezen dat (i) zij geen elementen aanbrengt ter verklaring van het laattijdig indienen van haar verzoek en dat (ii) haar verzoek niet wordt afgewezen louter op grond van het feit dat dit niet zo snel mogelijk gedaan zou zijn. In de bestreden beslissing worden immers nog verschillende andere gronden aangehaald op basis waarvan wordt besloten dat verzoekster er niet in geslaagd is het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, dan wel een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals voorzien in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, aannemelijk te maken. Zo wordt in de bestreden beslissing verder terecht als volgt gesteld:

“Vervolgens wordt de geloofwaardigheid van uw directe vluchtaanleiding – met name de bedreiging van uw ex-partner die u bleef opzoeken nadat hij uit de gevangenis was vrijgelaten (CGVS, p. 8) - ondermijnd doordat uw houding in de Dominicaanse Republiek volledig tegenstrijdig is in het licht van de door u beweerde incidenten. U haalt aan dat u na zijn vrijlating, die u situeert rond september 2018 (CGVS, p. 7), driemaal werd aangesproken door uw ex-partner S. N. (...). Een eerste maal ongeveer een maand of twee maanden na zijn vrijlating, een tweede maal een maand later en een derde maal twee weken voor uw vertrek op 18 juni 2019 (CGVS, p. 4, 8). In tegenstelling tot een gelaten reactie bij zijn eerste twee benaderingen, bedreigde hij u wel met de dood bij de derde aanspreking (CGVS, p. 8-9). In deze door u geschetste context is het echter niet geloofwaardig dat u de Dominicaanse autoriteiten niet zou hebben ingelicht over deze gebeurtenissen, te meer omdat u daar zelfs zeer nadrukkelijk de kans toe kreeg. Na zijn vrijlating werd u namelijk minstens tweemaal uitgenodigd door het parket om te komen spreken over uw ervaringen na de vrijlating van S. N. (...) (CGVS, p. 6). Hoewel u de eerste afspraak, ongeveer een maand of twee maanden na zijn vrijlating, aan u liet voorbijgaan, ging u wel in op de tweede afspraak, die ongeveer twee maanden vóór uw vertrek plaatsvond (CGVS, p. 10). U verduidelijkt dat u er vragen kreeg over hoe het met u ging en haalt aan dat u denkt dat het parket wou onderzoeken of S. N. (...) u na zijn vrijlating nog lastig viel of niet (CGVS, p. 7, 9). In tegenstelling tot de door u geschetste realiteit zou u er toen hebben gemeld dat u een rustig leven leidde en hij, meer bepaald S. N. (...), u niet meer opzocht (CGVS, p. 7). Geconfronteerd met de vaststelling

dat deze verklaring volledig tegenstrijdig is met de door u beweerde incidenten, gezien de eerste twee aansprekingen van S. N. (...) na zijn vrijlating gebeurden vóór uw tweede geplande ontmoeting met het parket, haalt u aan dat hij u nog niet bedreigd had met de dood en u toch al op het punt stond om naar Europa te komen (CGVS, p. 10). Ook al had hij u nog niet letterlijk bedreigd met de dood, verwacht mag worden dat u dat moment bij het parket toch zou hebben aangegrepen om de alarmbel te luiden en deze incidenten te verduidelijken, gezien deze gesprekken net daarom werden georganiseerd. Bovendien antwoordde u door te zeggen dat hij u niet meer opzocht net het tegenovergestelde van wat u de Belgische asielinstanties wil doen geloven. Wanneer dan wordt doorgegaan op uw verklaringen dat u reeds van plan was om te vertrekken uit de Dominicaanse Republiek nog voor u daadwerkelijk werd bedreigd, haalt u, vrij tekenend, aan dat u twee jaar geleden, net nadat u werd geslagen door uw ex, reeds had beslist naar Europa te komen (CGVS, p. 11). Bovenstaande vaststellingen leiden er dan ook toe dat de drie door u geschetste incidenten met S. N. (...) na zijn vrijlating rond september 2018 weinig geloofwaardig zijn.

Wat er ook van zij, er dient te worden vastgesteld dat u geen overtuigende feiten of elementen aangehaald heeft waaruit kan blijken dat u voor de door u aangehaalde problemen met uw ex-partner geen of onvoldoende beroep kon doen – of in het geval van eventuele toekomstige problemen bij een terugkeer naar de Dominicaanse Republiek zou kunnen doen – op de hulp van en/of bescherming door de in de Dominicaanse Republiek aanwezige autoriteiten. Immers, voordat internationale bescherming kan worden verleend aan een verzoeker, dient aangetoond te worden dat de verzoeker geen aanspraak kan maken op nationale bescherming. Van een verzoeker mag dan ook redelijkerwijs worden verwacht dat hij eerst alle redelijke van hem te verwachten mogelijkheden uitput om bescherming te krijgen in eigen land, hetgeen u niet gedaan heeft. U verklaarde immers na de doodsb bedreiging twee weken voor uw vertrek naar Europa niet naar de politie te zijn gegaan omdat u, zoals eerder aangehaald vreemd genoeg, reeds voordien had beslist het land te verlaten, maar ook omdat u, nadat u een klacht had ingediend tegen uw ex na de slagen en verwondingen, u een maand diende te wachten tot zijn eigenlijke arrestatie en u vreesde dat u, indien u opnieuw zo lang zou moeten wachten u in die tussentijd toch gedood zou kunnen worden (CGVS, p. 11). Dat uw ex-partner pas na een maand werd gearresteerd, kan te wijten zijn aan een aantal factoren zonder dat hieruit zondermeer enige onwil tot het bieden van bescherming door de autoriteiten kan afgeleid worden. Op basis van uw verklaringen mag zelfs worden gesteld dat de Dominicaanse autoriteiten, waar u bovendien nooit problemen mee heeft gehad (CGVS, p. 4), zich in het verleden consequent en bereidwillig hebben opgesteld. Toen u werd geslagen door uw ex en u een klacht wenste neer te leggen werd u door de politie doorverwezen naar het parket en meer bepaald naar een kantoor ter bescherming van de vrouw (CGVS, p. 5). Na een maand werd uw ex dan veroordeeld tot een gevangenisstraf van anderhalf jaar (CGVS, p. 6). En tot slot werd u, zoals eerder reeds uitvoerig besproken, na zijn vrijlating enkele malen uitgenodigd door het parket om er te komen spreken over de opvolging van zijn vrijlating. Uw verklaring dat u geen klacht heeft ingediend na de doodsb bedreiging omdat de autoriteiten enkel de eerste hulp toedienen en verder geen aandacht spenderen aan de aanklachten (CGVS, p. 13), vindt dan ook allerminst steun in de ervaringen die u in het verleden heeft gehad met de autoriteiten van uw land van herkomst. De bedoeling van het indienen van een klacht bestaat er precies in bescherming te verkrijgen tegen uw belager(s) en eventuele verdere problemen die hij (zij) zou(den) kunnen veroorzaken te voorkomen. Indien de autoriteiten niet op de hoogte worden gebracht van de feiten, kunnen zij hiertegen vanzelfsprekend niet optreden. Bovendien strookt ook uw houding in die twee weken tussen de doodsb bedreiging en uw vertrek uit de Dominicaanse Republiek, niet met wat mag worden verwacht van iemand die net het land uitvlucht omwille van een vrees te worden gedood en geen tijd heeft te wachten op de bureaucratie van de bevoegde instanties. Zo ging u in die twee weken meermaals naar de markt nabij uw woning en trok u tweemaal met transport op bezoek naar uw broer (CGVS, p. 11-12). Tot slot dient te worden opgemerkt dat informatie die werd toegevoegd aan het administratief dossier stelt dat er in de Dominicaanse Republiek reeds meerdere agenten vervolgd en ontslagen werden wanneer zij de gevestigde politieprocedures niet volgen. Hieruit mag worden afgeleid dat u, indien u in het verleden ontevreden was of in de toekomst ontevreden zou zijn over de manier van handelen van de autoriteiten, u daarvoor steeds een klacht kunt indienen bij de desbetreffende instellingen. Evenmin ondernam u enige verdere stappen, zoals het contacteren van een hulporganisatie voor slachtoffers van huiselijk geweld (CGVS, p. 13).

Bovendien blijkt ook uit informatie aanwezig op het Commissariaat-generaal dat de Dominicaanse autoriteiten geweld tegen vrouwen ernstig nemen en tal van maatregelen nemen om de strijd hiertegen aan te gaan. Zo bestaat de gespecialiseerde 'Violence Prevention and Attention Unit' met 19 regionale kantoren waar slachtoffers van geweld een klacht kunnen indienen en kosteloze rechtshulp en medische/psychologische zorg kunnen krijgen. De politie – waarvoor tevens gespecialiseerde opleidingen worden voorzien - dient slachtoffers van huiselijk geweld naar deze kantoren door te verwijzen. Deze kantoren hebben tevens de bevoegdheid om een tijdelijk contactverbod uit te vaardigen

van zodra zij een klacht ontvangen. In opdracht van de Procureur-Generaal dienen juridische procedures tegen verdachten verder gezet te worden, ook al trekt het slachtoffer haar klacht in. Als gevolg hiervan werden reeds tal van zaken omtrent huiselijk geweld behandeld en opgelost. Tevens bestaat er een telefonisch noodnummer waar slachtoffers van huiselijk geweld 24 uur per dag terecht kunnen. Niettegenstaande er nog ruimte is voor verbetering, kan aldus gesteld worden dat de Dominicaanse autoriteiten redelijke beschermingsmaatregelen nemen in de zin van artikel 48/5 van de Belgische Vreemdelingenwet d.d.15 december 1980."

De voormelde motieven vinden steun in het administratief dossier, zijn pertinent en terecht en worden, daar zij door verzoekster volledig ongemoeid worden gelaten, door de Raad overgenomen.

De documenten die zijn opgenomen in het administratief dossier (administratief dossier (hierna: adm. doss.), stuk 7, map met 'documenten') kunnen omwille van de in de bestreden beslissing opgenomen pertinente redenen geen afbreuk doen aan het voorgaande. De commissaris-generaal motiveert in de bestreden beslissing als volgt over de door verzoekster neergelegde documenten:

"Uw paspoort, identiteitskaart en sociale zekerheidskaart bevestigen slechts uw identiteit, die hier niet ter discussie staat. Wat betreft de documenten en foto's die u neerlegde aangaande de zaak tegen uw ex wordt opgemerkt dat er in deze beslissing niet wordt getwijfeld aan het bestaan of verloop van de rechtszaak, in tegendeel, hieruit blijkt net dat de autoriteiten in uw thuisland hebben opgetreden tegen het huiselijk geweld van uw ex en dat u toegang had tot het judicieel apparaat in uw land van herkomst."

Door in het verzoekschrift louter te betogen dat uit de bijgebrachte stukken en foto's van haar verwondingen blijkt dat zij bij een terugkeer vreest om door haar ex-partner te worden vermoord en dat de autoriteiten in haar land (te) weinig of niet effectief ingrijpen, slaagt verzoekster er niet in om deze motieven te weerleggen of te ontcrachten. Er wordt immers niet betwist dat verzoekster huiselijk geweld heeft ondergaan, doch uit de door haar voorgelegde stukken is duidelijk gebleken dat zij hiervoor bescherming heeft gekregen door de autoriteiten van haar land. Haar ex-partner werd omwille van de gepleegde feiten immers veroordeeld tot een gevangenisstraf van anderhalf jaar. De door verzoekster voorgelegde krantenartikelen bevestigen dat huiselijk geweld in de Dominicaanse Republiek vaak voorkomt, doch dit neemt niet weg dat verzoekster hiertegen adequaat werd beschermd door haar overheid en dat zij geen obstakels aantoonde waaruit zou blijken dat deze bescherming er voor haar in de toekomst niet meer zou zijn. Met dit betoog slaagt verzoekster er ook niet in de volgende motieven van de bestreden beslissing te weerleggen of te ontcrachten:

"In casu haalt u aan dat er in de Dominicaanse Republiek veel vrouwen gedood worden nadat de mannen zich opdrongen (CGVS, p. 13). Hoewel het CGVS niet ontkent dat er in uw land van herkomst sprake is van geweld tegen vrouwen volstaat een dergelijke algemene uitspraak geenszins om aan te tonen dat er in de Dominicaanse Republiek voor u geen doeltreffende bescherming zou zijn vanwege de autoriteiten. Het is aan de verzoeker om in concreto en in zijn specifieke geval aan te tonen dat er, in het licht van deze informatie en van de aangebrachte feiten, wat hem betreft een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade bestaat, quod non in casu."

Waar verzoekster ten slotte nog laat gelden dat zij bij een terugkeer naar de Dominicaanse Republiek vreest op straat te moeten leven, beperkt zij zich tot een loutere bewering die niet *in concreto* wordt gestaafd of onderbouwd met enig begin van bewijs. Van een dergelijke vrees heeft zij tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: CGVS) geen melding gemaakt.

De Raad merkt ten slotte op dat verzoekster de motieven in de bestreden beslissing aan de hand van concrete en inhoudelijke argumenten moet weerleggen. Een theoretische uiteenzetting over het voordeel van de twijfel, die niet is toegespitst op de elementen *in casu*, volstaat hiertoe niet.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoekster geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

2.3.5. Beoordeling van de subsidiaire beschermingsstatus

2.3.5.1. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a), van de Vreemdelingenwet, kan worden volstaan met de vaststelling dat verzoekster op deze gronden geen subsidiaire bescherming vraagt.

2.3.5.2. In zoverre verzoekster zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet beroept op de aangevoerde asielmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen daarover waarbij geconcludeerd wordt dat zij haar voorgehouden vervolgingsfeiten niet aannemelijk heeft gemaakt.

Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoekster geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat zij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing, of een reëel risico op een ernstige bedreiging van het leven of de persoon. Verzoekster maakte immers doorheen haar opeenvolgende verklaringen geen gewag van andere persoonlijke problemen die zij de laatste jaren in de Dominicaanse Republiek zou hebben gekend.

2.3.5.3. Wat betreft de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat er geen elementen voorhanden zijn waaruit blijkt dat er in de Dominicaanse Republiek actueel sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict, zodat er ten aanzien van verzoekster geen zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij louter door haar aanwezigheid aldaar een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet. Dit blijkt alvast niet uit het citaat uit het rapport van USDOS dat verzoekster in het verzoekschrift aanhaalt. Bovendien verklaarde verzoekster zelf nooit problemen te hebben gehad met de autoriteiten in de Dominicaanse Republiek (adm. doss., stuk 5, Notities van het persoonlijk onderhoud, p. 4).

2.3.5.4. Verzoekster toont gelet op het voormelde niet aan dat in haar hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar haar land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, van de Vreemdelingenwet.

2.3.6. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoekster niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoekster toont evenmin aan dat zij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.3.7. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoeien op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekster door het CGVS uitvoerig werd gehoord. Tijdens dit interview kreeg zij de mogelijkheid haar asielmotieven uiteen te zetten en haar argumenten kracht bij te zetten, kon zij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft zij zich laten bijstaan door haar advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Spaans machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoekster en op alle dienstige stukken. Het betoog dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden.

2.3.8. Waar verzoekster in uiterst ondergeschikte orde vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft om de beslissing van de commissaris-generaal tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, 2°, van de Vreemdelingenwet. Zoals blijkt uit wat voorafgaat, toont verzoekster echter niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont zij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen. Het verzoek tot vernietiging kan derhalve niet worden ingewilligd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeven augustus tweeduizend negentien door:

dhr. D. DE BRUYN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

D. DE BRUYN